

Achtste groepers huilen niet, maar wij wel

www.musicalreports.nl
10 oktober 2010

Hoewel ze al dik in de twintig zijn, spreken Joep en Elise elke vijf jaar af op het plein van hun oude basisschool. Om herinneringen op te halen aan hún groep acht: het jaar waarin ze met de hele klas op kamp gingen, de Cito-toets moesten doen en heftige ruzies keihard werden uitgevochten. En het jaar van het spannendste voetbaltoernooi ooit. Maar vooral het jaar waarin hun klasgenootje Akkie ernstig ziek werd...

Wat: Achtste groepers huilen niet
Wie: Ida van Dril en Theun Plantinga
Waar: Theater van het Woord, Amsterdam
Wanneer: 10 oktober 2010 (première)
Door: Saskia Ebbing

Wat begint met een wat onwennige begroeting tussen de een half uur te laat gekomen Joep de daarover ietwat geïrriteerde Elise, wordt al gauw een voorstelling waarin je volledig wordt meegesleept. Aan het begin wordt direct duidelijk dat Akkie, aan wie op deze middag vooral herinneringen worden opgehaald, is overleden. Toch maakt dit het geheel niet minder aangrijpend.

De voorstelling *Achtste groepers huilen niet*, naar het bekende en meermaals bekroonde boek van Jacques Vriens, wordt gespeeld door slechts twee acteurs: Ida van Dril en Theun Plantinga. De rest van de klasgenoten wordt symbolisch voorgesteld door middel van geschilderde hoofden op een kenmerkend voorwerp, zoals een skateboard of paardrijlaarzen. Inclusief leerkracht, ouders en dokter hebben van Dril en Plantinga dus de taak om met zijn tweeën ca. 14 verschillende rollen te spelen. En dit doen zij fantastisch.

Van Dril komt in haar rol als Elise, de beste vriendin van Akkie, zeer geloofwaardig over. In haar ogen valt nog altijd het verdriet om het verlies, maar óók de vreugde over mooie herinneringen met Akkie af te lezen. De scènes waarin van Dril achter een schimmendoek de rol van Akkie speelt, treffen als een bliksem. Bijvoorbeeld wanneer de stoere Akkie niet wil huilen omdat ze al in groep 8 zit, maar toch oorverdovend krijst bij een beenmergpunctie. Ook het moment dat Akkie teruggeroepen wordt naar het ziekenhuis voor een nog zwaardere behandeling, bezorgt het publiek kippenvel.

Plantinga zet met zijn Joep een voortreffelijke macho met een klein hartje neer. Hij doet stoer, maar eigenlijk blijkt hij een erg gevoelige jongen. In zijn vertolking van de kat van Akkie weet hij lachers op zijn hand te krijgen, wat zorgt voor een goede, luchtige onderbreking van het geheel.

De regie ligt bij deze voorstelling in handen van Pepijn Cladder. Ook hij verdient lof voor zijn aanpak. In combinatie met het simpele maar doeltreffende decor (van de hand van Elze van den Akker) wordt de aandacht geen moment afgeleid van de kern van het stuk.

Opvallend is o.a. de scène waarin de achtste groepers samen naar een middelbare school gaan kijken. Door een uitdagende hogerejaars wordt het petje van Akkie van haar hoofd afgeslagen, en direct besluit de hele groep voor haar in de verdediging te gaan. Dat deze groep één blok vormt, blijkt ook wanneer ze met zijn allen smeken of Akkie ook mee mag op kamp, want zonder haar..dat wil niemand.

In *Achtste groepers huilen niet* wordt gebruik gemaakt van diverse nummers van de cd 'Stilte Opname'. Hierop zingen Arthur Umbgrove en Birgit Schuurman liedjes met teksten naar verhalen van kinderpatienten in het Emma Kinderziekenhuis. In de voorstelling zingen van Dril en Plantinga de nummers zelf. Vocaal gezien passen de nummers prima binnen hun bereik en de stemmen van Plantinga en van Dril sluiten naadloos op elkaar aan. Hoogtepunten zijn 'Je woont hier', een lied waarin bezongen wordt hoe waardevol je eigen vertrouwde omgeving is wanneer de rest van de wereld om je heen afbreekt, en het finalenummer. Deze ontroert tot op het bot.

Achtste groepers huilen niet is een prachtige, meeslepende voorstelling waarbij wij de waterlanders niet konden tegenhouden. Wie het boek van Jacques Vriens kent, moet deze voorstelling zeker gaan zien. En wie het boek niet heeft gelezen..moet het al helemaal zeker gaan zien!

<http://musicalreports.nl/?p=6957>